

„Až přijde Syn člověka ve své slávě ... posadí se na svůj slavný trůn“
(Mt 25,31).

Slavnost Ježíše Krista, Krále je dnem vyhlášení Ježíše Krista jako Pána a Krále našich životů. Je velice působivé poslouchat svědectví našich protestantských bratří letničního či evangelikálního prostředí, když ve shromáždění po pastorevě kázání byli vyzváni, aby, kdo chce, zcela odevzdali svůj život Ježíši Kristu a na znamení

toho tak předstoupili před ostatní a nechali si pastorem požehnat vložení rukou. Svědectví mnohých hovoří o opravdové změně v jejich životě a někteří o Kristovu doteku. V našem katolickém prostředí tento zvyk nemáme, ale papežská encyklika *Quas primas* papeže Pia XI. z roku 1925 hovoří o tomtéž: Vydat svůj život pod vládu Ježíš Krista a nejenom svůj život, ale i svou rodinu, celý svět. Právě proto dnes slavíme tento svátek, abychom si znovu uvědomili, že toužíme, aby Ježíš nebyl jen tím „oním či jakýmsi Kristem na nebesích“, „Bohem uzavřeným za dveřmi svatostánků“, ale Pánem, se kterým konzultujeme své myšlenky, slova, konání a podřizujeme je jeho království. Království, kde vládne láska, pokoj, radost, pravda a spravedlnost.

Slyšeli jsme dnes slova o posledním soudu. Zaznělo: „Až přijde a posadí se na trůn.“ Slova jsou ve tvaru budoucího času. Přichází tak myšlenka, že Ježíš ještě tedy neseď na svém trůnu. Evangelista Matouš takto hovoří o Ježíšovi ještě jednou, že dosedne na trůn až při obnovení všeho (Mt 19,28). Naopak v *Listu židům a Zjevení apoštola Jana* čteme, že Ježíš již sedí s Otcem na trůnu, podobně to říkáme ve vyznání víry: „Vstoupil do nebe, sedí po pravici Boha Otce všemohoucího,“ kde usedl na trůn, jak jinde říká Písmo (srov. *Sk 7,56* nebo *Žid 8,1; 12,2; Zj 3,21*). Mohli bychom tuto skutečnost vyjádřit slovy teologa: „Již ale ještě ne“, už sice kraluje a zvítězil, ale konečná podoba Ježíšova vítězství a jeho vlády ještě není všem zřejmá, ta doba teprve přijde.

Vrátím se k budoucímu času, který používá evangelista Matouš ve smyslu, že Ježíš na trůn usedne až při obnově všeho. Člověk si tak klade otázku, kde Ježíš je, nebo co dělá, než dosedne na trůn? Krásnou a povzbuzující odpovědí, jak jinak, vždyť jde o evangelium - radostnou zprávu, jsou otázky, které naopak u posledního soudu byly směřovány do minulosti, tedy do časů mezi Kristovým nanebevzetím a jeho druhým příchodem:

„Měl hlad ... měl jsem žízeň...byl jsem na cestě...byl jsem nahý...byl jsem nemocen...byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně... Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali“ (Mt 25,35-36.40).

K tomu by se dal použít úryvek stejného evangelia, kterým se Ježíš loučí, když odchází k Otcí:

„Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa“ (Mt 28,20).

Ježíšova cesta k usednutí na trůn vede skrze ztotožnění se s lidskými kříži a trápeními. Tam je nyní Ježíš! Je zvláště přítomen ve všech, kdo trpí, ve všech, kdo jsou nemocní, ve všech, kdo prožívají těžkosti, ve všech tzv. potřebných. Pro všechny trpící je to slovo plné naděje,

v mém kříži je přítomen Ježíš. Mohu obejmout svůj kříž a tím objímám Ježíše a on nepřestal objímat od chvíle příchodu kříže zase mne! Jistě známe příběh o stopách v písku, kdy si člověk jsoucí suchou pouští stěžuje Ježíši: „Kdes byl, když jsem padal žízní a nemohl udělat již ani krok?!“ A jak mu Pán odpovídá: „Podívej se na své stopy, nejsou nějak moc hluboké? To je od toho, jak jsem tě tou pouští nesl na zádech.“ „Hle, já jsem s vámi po všechny dny... Když máš hlad či žízeň, tak já také, když jsi mimo domov a jistoty, nemáš, kam bys hlavu složil či na sebe oblékl, já také, když jsi nemocný nebo i ve vězení, já jsem tam s tebou.“

Každý z nás hledáme Ježíše a toužíme po jeho doteku, doteku jeho lásky, příchodu jeho pokoje a radosti. On, náš Král, který už zvítězil nad vším, co odporuje jeho království lásky, pravdy, pokoje a spravedlnosti, chce vítězit i v nás bojujících. Můžeme se s ním setkat dvojitým způsobem, buď jako ti, kdo přijímají sílu jeho lásky a to:

- v Církvi: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni, já jsem uprostřed vás,“
- v Božím slově: „Kdo vás slyší, mne slyší“,
- nebo ve svátostech: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný.“
- Také jistě i ve svém utrpení. Zde se posilujeme jeho láskou.

Druhá cesta jak se setkat s Ježíšem je v utrpení druhých, kdy jim pomáháme. Víme tak, že v potřebných pomáháme Ježíšovi a naše láska roste.

Tím, jak roste naše láska, tou roste i Kristovo království, jehož jsme služebníci a pod jehož vládou chceme nechat formovat svůj život. Potom skutečně přiznáváme Ježíši jeho titul Pán našeho života, i světa a toto všechno si dnes při slavnosti Ježíš Krista, Krále, připomínáme a s jeho vládou ve svém životě s radostí souhlasíme.